

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.012/2023/8.

A Debreceni Ítéltábla a Felperes (cím1) felperesnek – a Dr. Kiss János Ügyvédi Iroda (cím2) eljáró ügyvéd: dr. Kiss János) által képviselt Alperes egyéni vállalkozó (cím3) alperes ellen elmaradt munkabér és sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 9.M.70.112/2022/13. számú ítélete ellen a felperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal a pontosítással, hogy az alperes az elsőfokú eljárási illetéket az esedékesség napjáig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájára – köteles megfizetni. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Kötelezi az ítéltábla a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 26 035 (huszonhatezer-harmincöt) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy az eljárás során felmerült 65 600 (hatvanötezer-hatszáz) forint másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított a fellebbezés tekintetében jelentőséggel bíró tényállás szerint a felperes a 2016. július 1. és 2018. december 31. közötti időszakban állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel, munkabére 2017. december 31-ig 15 000 forint/hó, ezt követően 1 038 forint/óra volt.

[2] Az alperes a munkaviszonyból származó munkabér fizetési kötelezettségének a munkaviszony fennállása alatt egyáltalán nem tett eleget, így ezen időszakban a felperes felé összesen 537 640 forint munkabér tartozása keletkezett.

[3] A felperes ellen tartási kötelezettség elmulasztásának vétsége miatt indult büntetőeljárásban az alperest több alkalommal tanúként hallgatták meg, melynek során nyilatkozott a felperes munkaviszonyban és megbízási szerződéssel való foglalkoztatásáról, valamint a részére megfizetett munkaberről.

[4] A részben fizetési meghagyással indult, majd az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban a felperes módosított keresetében 537 640 forint ki nem fizetett munkabér, 1 000 000 forint sérelemdíj és perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy az alperes egyáltalán nem tett eleget munkabér fizetési kötelezettségének, ezért a perbeli időszakban mindösszesen a fenti összegű tartozása keletkezett. A sérelemdíj iránti igénye körében arra hivatkozott, hogy az alperes megsértette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:43. § c) és d) pontjában írt személyiségi jogait a két rendőrségi és egy bírósági eljárásban tett azon valótlan állításával, mely szerint a perbeli munkaviszonyból eredően neki munkabért fizetett ki.

[5] Az alperes ellenkérelmében a ki nem fizetett munkabér iránti követelést mind jogalapjában, mind összepszerűségében védekezés előterjesztése nélkül elismerte, míg az általa jogalapjában és összepszerűségében is vitatott sérelemdíj iránti kereset elutasítását, valamint a felperes perköltségben marasztalását kérte.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek munkabér címén 537 640 forintot, míg ezt meghaladóan a keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 46 217 forint perköltséget, míg az alperest, hogy fizessen meg az állami adó- és vámhatóság külön felhívására az állam javára 2153 forint mérsékelt összegű eljárási illetéket. Megállapította, hogy a további 60 000 forint eljárási illeték az állam terhére maradt.

[7] Az ítélet indokolása szerint az alperes beismerte a munkabér fizetés elmaradását, elismerte a felperes keresetét és ezért az elsőfokú bíróság a kereset szerint marasztalta az alperest.

[8] A személyiségi jogsértés körében kifejtette, hogy a felperes által előadott tényekből és előterjesztett okirati bizonyítékokból nem volt megállapítható hátrányos megkülönböztetés, a becsület és a jóhírnév megsértése sem.

[9] A felperes a sérelemdíj körében az őt terelő bizonyítási kötelezettségnek nem tudott eleget tenni, ezért ebben a részében a pervesztességét állapította meg.

[10] Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában utalt a felperesnek a kézbesítési kifogással és az igazolási kérelemmel kapcsolatos eljárásjogi aggályaira is. Kifejtette, hogy az alperes a 13. sorszámú beadványában igazolta, hogy a 70.167/2021/6. számú bírósági meghagyás kézbesítésekor már nem a bíróság előtt ismert címen volt a székhelye, azaz a bírósági meghagyás szabálytalanul lett részére kézbesítve, így a Pp. 140. § (1) bekezdésében írt feltételek fennálltak, míg a kézbesítési kifogás előterjesztésére nyitva álló határidő elmulasztása miatt egyidejűleg benyújtott igazolási kérelem a 16. sorszám alatti iratban felhozott körülmények és azok megfelelő valószínűsítése miatt volt alapos. Rámutatott ezzel kapcsolatban arra is, hogy a kérelem előfeltételeinek fennállását a Pp. 153. § (3) bekezdése alapján méltányosan kellett elbírálni.

[11] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését kérte. Kérte továbbá a Debreceni Törvényszék 9.M.70.167/2021/6. számú bírósági meghagyásának és 10/I. számú jogerőt tanúsító végzés helybenhagyását, a végrehajtási eljárás folytatását, valamint a 2022. június 20. napján benyújtott alperesi beadvány elutasítását. Fellebbezéssel élt még a 9.M.70.167/2021/17. számú igazolási kérelemnek helyt adó végzéssel szemben is.

[12] A fellebbezés indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az alperes igazolási kérelmének és kézbesítési kifogásának nem adhatott volna helyt és a jogerős bírósági meghagyás alapján elindult végrehajtási eljárást sem lehetett volna felfüggeszteni. Az alperes 2022. május 27. napján vette kézhez a végrehajtó levelét, az ügyvédjének 2022. június 17. napján adott meghatalmazást, aki a kézbesítési kifogást csak 2022. június 20. napján terjesztette elő. Az alperes állítása szerint csak feltételezte a tünetek alapján, hogy Covid19 fertőzést kapott, de a tesztje negatív lett, így az akkori protokoll szerint 7 napot kellett karanténban töltenie. Az alperes ezen hét nap figyelembevételével legkésőbb 2022. június 18. napján terjeszthette volna elő kérelmeit, úgy, hogy ezen határidőn belül a jogi képviselőjét is meghatalmazta. Ha az elsőfokú bíróság a kérelmeknek nem adott volna helyt, akkor az ítélet meg sem szülehetett volna. Hivatkozott a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 151. §-ára, 153. § (2) bekezdés b) pontjára, 149. § (1) bekezdésére.

[13] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperesnek mindkét fokú perköltségben való marasztalását kérte. A másodfokú eljárásban megbízási szerződésre nem kívánt hivatkozni, a perköltséget áfa-val terhelten kérte megállapítani. A fellebbezést megalapozatlannak tartotta és kifejtette, hogy a Debreceni Törvényszék a járványhelyzettel együtt járó problémákat méltányosan bírálta el, és megfelelően járt el.

[14] A felperes fellebbezését az ítéltábla a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el és azt megalapozatlannak találta. Megállapította, hogy a fellebbezés elsődlegesen az elsőfokú bíróságnak az ítéletében indokolt végzései ellen irányult, így a Pp. 369. § (2) bekezdés alapján járt el, melyre az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiak szerint egészíti ki.

[15] Az elsőfokú bíróság az M.70.167/2021. számú ügyben a 2021. augusztus 24. napján kelt 3. sorszám alatti végzésével ellenkérelem előterjesztésére hívta fel az alperest, aki a felhívásban foglaltaknak nem tett eleget. 2021. november 11. napján ezért 6. sorszám alatt bírósági meghagyást bocsátott ki, melyben ki nem fizetett munkabér címén nettó 357 640 forint, sérelemdíj címén 1 000 000 forint, valamint perköltség címén 70 730 forint megfizetésére kötelezte az alperest a felperes javára, továbbá 70 728 forint meg nem fizetett eljárási illeték megfizetésére az állam javára. Az ellenkérelemre felhívást és a bírósági meghagyást az alperes cím4 címére kézbesítette, ahonnan a küldemények mindkét esetben „nem keresete” jelzéssel érkeztek vissza. A kézbesítési fikció megállapítását követően az elsőfokú bíróság a 2022. január 10. napján kelt 10/I. számú végzésével a bírósági meghagyást jogerősítette 2022. január 7. napjával.

[16] A jogerős bírósági meghagyás alapján végrehajtási eljárás indult (ÜGYSZÁM) szám alatt, melyről a végrehajtó a 2022. május 27. napján kézbesített 0766.V.0793/20222/7. számú irattal tájékoztatta az alperest.

[17] Az alperes a 2022. június 20. napján előterjesztett beadványában kézbesítési kifogást, igazolási kérelmet és végrehajtási eljárás felfüggesztése iránti kérelmet terjesztett elő az elsőfokú bíróságon. Beadványában előadta, hogy csak a végrehajtó által kézbesített iratból szerzett arról tudomást, hogy az elsőfokú bíróság bírósági meghagyást bocsátott ki, mely időközben jogerőssé vált, mivel annak kézbesítése idején már nem az abban feltüntetett címen lakott, hanem a cím3 szám alatt. A lakcímváltozást 2021. május 7. napján az adóhatóság köziteles nyilvántartása felé, illetve 2021. május 12. napján a Debreceni Járási Hivatal, mint lakcímnyilvántartó hivatal felé is bejelentette, melyek azt át is vezették. Igazolási kérelmében arra hivatkozott, hogy a Pp. 138. § (1) bekezdésében meghatározott határidőt meglévő egészségügyi problémái, COVID fertőzésre utaló tünetek jelentkezése miatt nem tudta megtartani. Az elsőfokú bíróság hiánypótlási felhívására akként nyilatkozott, hogy a kézbesítési kifogás előterjesztésére nyitva álló törvényes határidő lejártá előtt lázas, hasmenéses tünetei lettek, emiatt otthonában tartózkodott, gyógyszereket szedett, orvoshoz nem fordult. A korábbi tapasztalatai alapján COVID fertőzésre gyanakodott, amelyet az időközben elvégzett gyorseszteszt eredményei cáfoltak.

[18] Az elsőfokú bíróság a 2022. július 13. napján meghozott 17. sorszám alatti végzésével az alperes kézbesítési kifogás előterjesztésére nyitva álló 15 napos határidő elmulasztása miatt előterjesztett igazolási kérelmének, valamint az ellenkérelemre való felhívás és a bírósági meghagyás kézbesítésének szabálytalanságára alapított kézbesítési kifogásának helyt adott. Megállapította, hogy az ezen iratok kézbesítéséhez fűződő jogkövetkezmények hatálytalanok és a kézbesítést, illetve a már megtett intézkedéseket,

eljárási cselekményeket meg kell ismételni. Erről a végrehajtást elrendelő bíróságot és a végrehajtót értesítette. Az elsőfokú eljárás M.70.112/2022. szám alatt folytatódott.

[19] A fentiek szerint kiegészített tényállás már alkalmas volt a felülbírálatra. Az ítéltábla a Pp. 379. §-ában és 380. §-ában meghatározott, az elsőfokú bíróság ítéletének kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt. Az alpereseknek az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésre irányuló kérelmét nem találta megalapozottnak, mert az elsőfokú bíróság nem követett el olyan eljárási szabálysértést, ami miatt az eljárást meg kellett volna szüntetni.

[20] A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az ítéltábla a következőkre mutat rá. A peres felek között abban nem volt vita, és az alperes a perben hitelt érdemlően igazolta, hogy az ellenkérelem előterjesztésére felhívó végzés és a bírósági meghagyás kézbesítésekor már nem a bíróság által ismert címen volt a székhelye, melyre tekintettel ezen iratok kézbesítése szabálytalan volt. A jogerős bírósági meghagyás alapján indult végrehajtási eljárásban így az alperes jogszerűen élhetett a Pp. 140. § (1) bekezdésében kifogás előterjesztésének lehetőségével.

[21] Az alperes a Pp. 140. § (1) bekezdése alapján ezen kifogást a határozat végrehajtására irányuló eljárásról történő tudomásszerzésétől számított tizenöt napon belül nyújthatta be az elsőfokú bíróságnál. A periratok alapján megállapítható volt, hogy az alperes csak 2021. május 27. napján, a végrehajtó által kézbesített iratból szerzett arról tudomást, hogy az elsőfokú bíróság bírósági meghagyás bocsátott ki vele szemben, így ezen naptól volt arra lehetősége, hogy a kifogást előterjessze, mely határidő 2021. június 11. napján lejárt.

[22] Az alperes azonban a kifogását csak 2021. június 20. napján terjesztette elő, igazolási kérelemmel együtt. A Pp. 150. § (1) bekezdése szerint, ha a fél vagy képviselője valamely határidőt önhibáján kívül mulasztott el, a mulasztás következményei igazolással orvosolhatók. A Pp. 151. § (1) bekezdése egyebek mellett akként rendelkezik, hogy az igazolási kérelmet az elmulasztott határnaptól vagy az elmulasztott határidő utolsó napjától számított tizenöt napon belül lehet előterjeszteni, mely jelen perbeli esetben azt jelentette, hogy az alperes azt 2021. június 11. napjától számítottan legkésőbb 2021. június 28. napján terjeszthette elő. Azért eddig, mert a 15. nap munkaszüneti napra esett és a Pp. 146. § (5) bekezdése szerint, ha a határidő lejárt munkaszüneti napra esik, a határidő csak az azt követő legközelebbi munkanapon jár le. Mindezek alapján megállapítható volt, hogy az alperes határidőben terjesztette elő mind az igazolási kérelmét, mind pedig a kifogását is.

[23] Az igazolási kérelemben az alperesnek a Pp. 151. § (2) bekezdése alapján elő kellett adnia a mulasztás okát és azokat a körülményeket, amelyek a mulasztásának véltenségét valószínűvé tették. Az igazolási kérelem előfeltételeinek fennállását a Pp. 153. § (3) bekezdése alapján méltányosan kellett a bíróságnak elbírálni. Rámutat az ítéltábla arra, hogy helytállóan és méltányosan járt el akkor az elsőfokú bíróság, amikor járványhelyzet

idején, a Covid19 járvány tüneteit mutató alperes esetében elfogadta menthető okként az egészségi állapotára való hivatkozását, és az igazolási kérelmének helyt adott.

[24] Az alperes a Pp. 140. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 139. § (1) bekezdésének megfelelően az ellenkérelemre való felhívás és a bírósági meghagyás kézbesítésének szabálytalanságára alapított kézbesítési kifogásában előadta azokat a tényeket, illetve körülményeket, amelyek a kézbesítés szabálytalanságát igazolták, mivel okiratokkal igazolta, hogy ezen bírósági iratok kézbesítésekor már nem a bíróság által ismert kézbesítési címen lakott, így a kézbesítések szabálytalanok voltak.

[25] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a jogszabályokat betartva járt el, amikor az alperes igazolási kérelmének, valamint az ellenkérelemre való felhívás és a bírósági meghagyás kézbesítésének szabálytalanságára alapított megalapozott kézbesítési kifogásának helyt adott és megállapította, hogy az ezen iratok kézbesítéséhez fűződő jogkövetkezmények hatálytalanok és a kézbesítést, illetve a már megtett intézkedéseket, eljárási cselekményeket meg kell ismételni és jogszerűen hozott az eljárás végén az ügy érdemében ítéletet.

[26] A fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság – és a felperes által érdemben nem vitatott – ítéletét, annak megalapozott indokainál fogva, a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[27] Az ítéltábla a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet – 2023. január 1. napjától a 26/2022. (XII.6.) IM rendelettel módosított – 3. § (2) bekezdése alapján pontosította az elsőfokú határozatban meghatározott illetékfizetésről szóló rendelkezést.

[28] A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban pervesztes felperes köteles volt az alperesnek okozott perköltséget megtéríteni, melynek mértékét az ítéltábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján állapította meg a fellebbezésben vitatott – a bírósági meghagyásban megítélt 1 357 640 forint és az elsőfokú ítéletben megítélt 537 640 forint különbözeteként – 820 000 forint pertárérték alapulvételével, áfa-val terhelt.

[29] A másodfokú eljárás során az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 39. § (2) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 65 600 forint eljárási illeték merült fel, mely a Pp. 102. § (6) bekezdés alapján a pervesztes felperes helyett az állam terhén marad.

[30] Az ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy az egyes adótörvények módosításáról szóló 2022. évi XLV. törvény 70. §-ban megállapított Itv. 78. § (4) bekezdése szerint az elsőfokú eljárásban felmerült megfizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napon válik esedékessé. Az alperes, mint fizetésre kötelezett az illeték megfizetésére történő felhívásnak önként köteles eleget tenni a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni. Az alperesnek a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlára kell megfizetnie az eljárási illetékek összegét, közleményként feltüntetve a jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint az alperes adóazonosító számát.

Debrecen, 2023. június 22.

Dr. Tass Edina s. k. a tanács elnöke, Dr. Bagjos Csaba s. k. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpád s. k. bíró